U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Radana Malíka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **W. E. W.**, zast. JUDr. Athanassiem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2008, čj. OAM-542/VL-07-12-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2011, čj. 61 Az 78/2008 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lucii Stachové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Stěžovatel napadl výše uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Tvrdil, že žalovaný nesprávně pominul fakt, že mu po návratu do Nigérie hrozí smrt ze strany militantů. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatek informací, aby mohl relevantně posoudit situaci v domovské zemi stěžovatele. Ze zpráv Ministerstva zahraničí ČR a Ministerstva zahraničí USA o situaci v Nigérii, na které odkazuje žalovaný i krajský soud, vyplývalo několik faktů. V době útěku stěžovatele operovaly v Nigérii militantní skupiny, ale státní moc je schopna situaci kontrolovat na celém území. Zároveň také neexistují zákonné postihy pro občany, kteří žádají v jiné zemi o azyl. Soud se ztotožnil též s tím, že v daném případě nebyly důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jednání ze strany soukromých osob je sice možno považovat za pronásledování, ale jen v případě, že stát nebo jiné autority ovládající podstatnou část území nejsou schopny zajistit ochranu svých občanů před takovým jednáním.

[2] Stěžovatel prostřednictvím ustanovené advokátky Mgr. Lucie Stachové podal včasnou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu. V ní namítá, že krajský soud nesprávně zúžil množinu původců vážné újmy dle § 14a zákona o azylu jen na státní orgány. Tímto restriktivním výkladem byl žalobce poškozen. Krajský soud nezkoumal reálnou ochotu a schopnost nigerijských státních orgánů poskytnout stěžovateli ochranu. Nezjistil přesný stav věci a podklady, které si opatřil žalovaný, byly neúplné. Z toho důvodu nemohl správně posoudit skutkové a právní otázky. Původcem pronásledování nemusí být státní orgán či strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území. Původcem pronásledování mohou být i soukromé osoby, pokud lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna před pronásledováním své občany chránit. Stěžovatel má za to, že žalovaný ani krajský soud nepodnikl žádné šetření ohledně této skutečnosti. Proto splňuje podmínku dle § 2 odst. 8 zákona o azylu, neboť byl zastrašován fyzickou újmou a tak na něj byl vyvíjen psychický nátlak. Stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle cit. ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle cit. usnesení je podstatným „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele* [...] *jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.*“

[5] Stěžovatel zpochybňuje závěr žalovaného, resp. soudu, o tom, že nesplňuje podmínky § 14a zákona o azylu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V tomto lze stěžovatele odkázat na rozsáhlou rozhodovací praxi zdejšího soudu, která se zabývá rovněž otázkou aplikace § 14a zákona o azylu ve vztahu k aktivitám soukromých osob. S tou jsou závěry krajského soudu v souladu. Stěžovatel má pravdu, že původcem vážné újmy ve smyslu § 14a může být též soukromá osoba (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 - 74). Z rozsudku krajského soudu však neplyne opak (srov. s. 6 rozsudku a bod [1] shora). Klíčová bude vždy otázka, nakolik je země původu schopna proti takové vážné újmě zakročit, eventuálně dle okolností další kritéria vymezená judikaturou NSS (detailně viz rozsudek ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008 - 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS).

[6] Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, zejména s ohledem na schopnost a ochotu Nigérie chránit své občany před aktivitami militantů, tedy před nebezpečím vážné újmy hrozící stěžovateli v Nigérii [důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Zde lze stěžovatele opět ve stručnosti odkázat na judikaturu zdejšího soudu, která stanovila požadavky na kvalitu dokazování v řízení o mezinárodní ochraně

podle zákona o azylu (např. rozsudek ze dne 18. 5. 2011, čj. 5 Azs 6/2011 - 49, rozsudek ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 - 131 nebo rozsudek ze dne 26. 2. 2008, čj. 2 Azs 100/2007 - 64). Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008 - 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS). Těmto požadavkům rozhodnutí žalovaného a následně i krajského soudu plně dostála.

[7] Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky a krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal soud kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[9] Stěžovatel byl pro řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanovenou advokátkou, která za něj sepsala kasační stížnost (teprve posléze stěžovatel změnil právní zastoupení, takže v současné době je zastoupen advokátem na základě plné moci). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu